

TRIBINA HKV-A: BLEIBURG - KOMUNISTIČKI ZLOČINI U BRITANSKOJ REŽIJI

Velika Britanija suodgovorna je za bleiburški pokolj

Na tribini Hrvatskoga kulturno-ga vijeća održanoj u Zagrebu 15. lipnja, govorili su prof. dr. Branimir Lukšić, dr. Zoran Božić i Ante Beljo. Prenosimo izlaganje dr. Lukšića pod naslovom - *Politika Velike Britanije prema području Jugoslavije u Drugome svjetskom ratu*

Gestrateški i geopolitički ciljevi Velike Britanije na području Balkana tijekom Drugoga svjetskog rata bili su sljedeći: nakon pada Trećega Reicha sprječiti njemacki utjecaj na zemlje podunavskoga bazena, osigurati kontrolu gospodarskog koridora prema Bliskom istoku, sprječiti utjecaj Sovjetskog Saveza na ovome području, osobito naznočnost sovjetske ratne flote u Jadranu, a također i smanjiti utjecaja katolicizma i Vatikana na ovome području.

I prije Drugoga svjetskog rata Velika Britanija radi istih ciljeva poduzima sljedeće: (1) 7. svibnja 1915. na njenim poticajem zemlje saveznice daju Srbiji jamstvo s vremenom za prijelaz područja BiH. To uključuje i jamstvo za „širok pristup Jadransko-morju“. (2) 20. srpnja 1917. pod britiskom osobito Velike Britanije Hrvati, Srbi i Crnogorci potpisuju „Krfski sporazum“, što je bio prvi korak za širenje srpske dinastije na Balkanu. (3) 18. prosinca 1916. objavljeni su tzv. „Wilsonovi prijedlozi“ među kojima i zahtjev Velike Britanije za osnivanje države Srbija-Crna Gora. Dana 26. studenoga 1917. Crna Gora proglašava ujedinjenje sa Srbijom, a princ Aleksandar Karadžević prihvata tu novu državu. (4) Na poticaj britanske vlade održana je u Ženevi od 6. do 9. studenoga 1918. „Jugoslavenska konferencija“, a 4. prosinca te iste godine proglašena je Kraljevina Srba, Hrvata i Slovenaca.

Britanska potpora monarhističkim četnicima

Imperialna politika Velike Britanije prema ovome području nastavlja se i tijekom Drugoga svjetskog rata. U Drugome svjetskom ratu na području Jugoslavije vodio se građanski rat u uvjetima fašističko-nacističke okupacije, u kojem su se borila tri pokreta: četničko-monarhistički za očuvanje unitarne kraljevine Jugoslavije, komunističko-unitaristički za revolucionarnu uspostavu sovjetske komunističke Jugoslavije, i ustaško-separatički pokret za uspostavu samostalne Hrvatske države. Kod toga glavni cilj komunista nije bio antifašizam, kako neki u Hrvatskoj to danas žele prikazati, nego komunizam, tj. stvaranje sovjetsko-komunističke Jugoslavije. Prije napada Hitlera na Sovjetsku

Savez suprotno sporazumu Ribbentrop-Molotov iz 1939. godine, komunisti su imali suživot s fašistima i nacistima bez trzavica. Komunisti su bili utoliko antifašisti, ukoliko su im fašisti smetali da ostvare svoj cilj. Za vrijeme Drugoga svjetskog rata na području Jugoslavije Velika Britanija najprije podržala monarhističke četnike, a zatim, kada je vidjela da će oni izgubiti rat, daje potporu Titovim komunistima. Tako npr. za vrijeme rata Velika Britanija šalje svoga emisara Juliana Ameryja najprije Draži Mihailoviću. U svojoj knjizi koju je objavio u Londonu 1973. pod naslovom „Approach March“, Britanac Amery već na početku očituje svoju političku sklonost kad kaže: „Zagreb je mnogo ljepe mjesto nego Beograd; pa ipak, odmah sam znao da više volim Beograd. Zagreb je još uvijek dio kataličke Srednje Europe, iako kao njezina predstraga“ (str. 150.).

Zaokret prema Titovim komunistima

Dosljedna svojoj politici Velika Britanija daje potporu beogradskome puču od 27. ožujka 1941. koji su predvodili pukovnik Žrakoplovstva Mirković, major kraljevske garde Knezević, i četnički vojvoda Birčanin sa svojom „Narodnom Odbranom“. Birčanin je sve to vrijeme bio u izravnom dodiru sa britanskom obaveštajnom službom S.O.E. S istim ciljem u Londonu se stvara tijekom rata jugo „Balkanske unije“. Nai-me, 15. siječnja 1942. pod patronatom Velike Britanije grčka i jugoslavenska vlada u Londonu potpisuju sporazum o medusobnoj uniji kao zamenku šire balkanske konfederacije. Napomenimo, da je ideja o balkanskoj uniji, kao nekoj vrsti „Jugosla-viae redivivae“, u kojoj će katolička Hrvatska imati sporednu ulogu, očita i danas u politici Velike Britanije prema državama propale Jugoslavije.

No kada je britanska vlada uvidjela da komunisti pobjedjuju u Drugome svjetskom ratu na području Jugoslavije, ona krši zadanu riječ i daje svoju potporu Titovim partizanima. Čak i Amery uočava ovu perfidnost, pa kaže: „Tijekom zime 1943. na 1944. britanska se politika priklonila Titu i okrenula od Mihailovića. Ali je tek u svibnju 1944. donesena formalna odluka da se prekine kontakt s Mihailovićem i da se povuče britansko poslanstvo koje je bilo pri njegovom stožeru... Sovjeti će ‘osloboditi’ Jugoslaviju, pa je Titova pobjeda bila sigurna. U takvim okolnostima nije više bilo nikakve svrhe da se poduprije Mihailovića“ (str. 271). Principijalna u svome neprincipijelnom pragmatizmu Britanija ostavlja na cijedilu svoje dotadašnje saveznike u Jugoslaviji i podupire komuniste.

Strah od jake Njemačke

Među operacijama koje Britanija tada poduzima poznata je i operacija „Bullseye“, koja je imala za cilj kontakt sa Titovim partizanima u Crnoj Gori. Kolika je pomoć Britanije u pobjedi Titovih komunista najautentičnije svjedoči Amery kad kaže: „Britanska suradnja s Titom putem emisara Deakina, i kasnije kroz poslanstvo koje je vodio Fitzroy Maclean „bila je za Tita velika poduka. Tito je dugovao svoju pobjedu više Britancima, nego sovjetskoj materijalnoj pomoći“ (str. 272). Razmišljajući o ovakvom ponašanju Velike Britanije Amery je ipak prisiljen napisati i ovo: „U našem nacionalnom karakteru postoji snažan poriv da pronađemo moralno opravdavanje za naše političke prevrtljivosti. Umjesto da smo priznali da smo pogriješili u svojoj strategiji, i da nije više politički prihvatićemo pomagati Mihailovića, mi smo od nužnosti napravili krepost, i pretvorili čovjeka koji je bio naš prijatelj u žrtveno janje zbog naše vlastite nemoci. Ovo je licemjerje britanska javnost prihvatile. Odluka da ga napustimo i njegovo nezakonito ubojstvo nakon rata iz ruku Tita, bili su veliki udarci britanskom prestižu. Kada je Tito raskinuo sa Staljinom 1948. tadašnja britanska vlada mu je s pravom dala podršku bez obzira na ideo-loške razlike. Ali kada je jedan neutralni posjetitelj rekao u to vrijeme Titu da se on može osloniti na Britanije, Tito mu je cinički odgovorio: ‘Oni nisu mnogo učinili ni za Mihailovića‘“ (str. 272).

Treba ovdje naglasiti, da britanski establishment ima toliki strah od njemačkog utjecaja na ovim prostorima, da je taj isti Julian Amery u donjem domu britanskoga parlamenta izjavio 1992. godine, dakle u vrijeme dok je bjesnila srbojugoslavenska agresija na Hrvatsku, i u vrijeme kad je Njemačka zajedno sa Velikom Britanijom već bila članica Europske Unije, sljedeće: „Njemačka danas dominira scenom, a Austrija je opet postala dijelom Njemačke. Nije riječ o službenom ‘anschlussu’, ali snaga Njemačke ponovno se danas ne razlikuje mnogo od njezine moći s početka 1938. godine. Ne znam koliko će velik ‘Lebensraum’ Njemačka nastojati stići“ (citirano u Carole Hodge, „Velika Britanija i Balkan“, Zagreb 2007., str. 73, fnsnota 38.).

Spašavanje Roatte i Tita - uvod u Bleiburg

I u svojim poznim godinama Amery ne može zatomiti očitovanje svoje političke sklonosti pa kaže: „Srbi su izvanredan narod... Tijekom Drugoga svjetskog rata ti su ljudi ustali kao jedan da bi svrgnuli vladu, koja ih je bila spremna pretvoriti u Hitlerove

satelite. Iako su i uzajamno ratovali, od svih pokreta otpora u Europi njihovi su osobiti“ (ibid.). O britanskoj političkoj bešćutnosti prema žrtvama talijanskoga fašizma u Hrvatskoj za vrijeme Drugoga svjetskog rata neka posluži i ovaj podatak. Prema nekim procjenama talijanske su okupacijske vlasti uz kolaboraciju četnika ubile na području Hrvatske 40.442 osobe, od kojih 30.795 civila, među njima 9.000 žena i oko 4.000 djece. Osobito se isticala brutalnoću 2. talijanska armija pod zapovjedništvom generala Marija Roatta. Treba napomenuti, da talijanski počinitelji ovih zločina nisu nikada za njih odgovarali, izuzev nekih pojedinaca, jer su to nakon rata sprijecili iz političkih razloga Britanci i Amerikanci. Britanski komandosi su Roattu, člana londonske masonske lože, koji je po britanskoj uputi triput spasio Tita (treći put u Jablanici) od hrvatske vojske, poslije rata oslobođili iz zatvora u Miljanu i odveli na otok Maltu, gdje je pod njihovom zaštitom živio sve do smrti.

Izručenje Titovim komunistima

Britansko vjerolomstvo se najočitije pokazalo u njihovom sudionistvu u zločinima počinjenim na Bleiburgu i na Titovim marševima smrti nazvanih Križni put. Kad su izručili Titovim komunistima u svibnju 1945. nakon završetka rata hrvatsku vojsku koja im se predala u ratno zarobljeništvo, i hrvatske civile koji su se Britancima stavili pod zaštitu kao tražitelji azila, Britanci su prekršili ne samo svoju riječ da to ne će učiniti, nego i propise ratnoga prava iz tada važeće Ženevske konvencije od 1929. o postupanju s ratnim zarobljenicima, koju je Britanija potpisala, i kojoj je i NDH pristupila u siječnju 1943., o čemu je Britanija bila propisno obavještena. Veliku Britaniju ne opravdava ni činjenica, da su u kolovozu 1945. ona, SAD, SSSR i Francuska sklopile „Sporazum o postupku i kažnjavanju glavnih ratnih krivaca Osovine“ temeljem kojega bi se ratni krvci, koji bi se pronašli među ratnim zarobljenicima, mogli izručiti za suđenje i kažnjavanje svakog savezničkog državni koja bi to zatražila. Ovo ne opravdava Veliku Britaniju, jer kada su hrvatski vojnici i civili bili izručeni Titovim komunistima (sredina svibnja 1945.) još nije bio sklopljen spomenuti sporazum, a osim toga Britanci nisu izručili pojedine osobe za koje je postojala sumnja da su ratni krvci, nego su ekstradirali sve hrvatske ratne zarobljenike i s njima civilno pučanstvo.

Da su Britanci i prije izručenja na Bleiburgu znali da Titovi komunisti ubijaju sve one za koje pretpostavljaju da bi mogli biti prepričani njihovoj totalitarnoj vladavini svjedoči, između ostalog, i povjerljivo izvješće,

koje je engleski veleposlanik u Vatikanu poslao svome ministru yanjskih poslova Anthony Edenu 11. svibnja 1945., dakle prije bleiburškog izručenja Hrvata, u kojemu piše o krvavoj diktaturi komunista u mjestima koje oni osvoje, i u kojemu se detaljno nabrazaju komunističke likvidacije svih onih za koje su komunisti misili, da bi im mogli kasnije smetati u njihovoj totalitarnoj državi.

Sudioništvo u ratnim zločinima

Odgovornost britanskih vlasti za nečuveni pokolj Hrvata koji je uslijedio najprije na Bleiburgu nakon izručenja, a zatim se nastavio na Titovim zloglasnim marševima smrti, može se okategorisati kao sudioništvo u ratnim zločinima, u zločinima protiv čovječnosti, i u zločinu genocida kako ga definira Konvencija o genocidu iz 1948. godine. Ovo ni u čemu ne umanjuje kaznenu odgovornost počinitelja ovih monstruoznih zločina, partizanske vojske i njezinih zapovjednika, na čelu s Josipom Brozom Titom, za koga postoje nepobitni dokazi da je za ova zlodjela znao, da ih je odobrio ili izravno zapovjedio. Ovdje dodajmo i to, iako to ne ulazi u predmet ovoga prikaza, da je britanska vojska u Austriji u isto vrijeme poslala u sigurnu smrt predajom Sovjetima golem broj Kozaka, vojske koja se borila protiv ruskih komunista, te djecu, žene i članove njihovih obitelji, iako se radilo o ljudima koji nisu nikada bili sovjetski građani, jer su emigrirali iz Rusije za vrijeme komunističkog prevrata u listopadu 1917. godine. Ovo je izručenje bilo suprotno sporazumu u Jalti iz 1945. godine, da će biti izručeni Sovjetima samo oni ratni zarobljenici koji su sovjetski državljanici. Velika većina ovih ljudi je nakon toga poubijana, ili je stradala u nehumanim uvjetima sibirskih logora, što su njihovi izručitelji mogli sa sigurnošću prepostaviti.

Ova nehumanost establishmenta Velike Britanije ima svoje povijesne preseđane. Tako je Engleska za vrijeme Burskih ratova 1896. u Africi uvela sustav koncentracijskih logora u koje je zatvarala i mučila gladu žene i djecu burskih protivnika, da bi tako prisilila te protivnike na predaju. Engleska je također, da bi osvojila Irsku, 1847. godine prouzročila u

Irskoj veliku glad koja je usmrtila svakog petog Irca.

Ista politika vodi se i danas

Da se britanska politika prema državama na području bivše Jugoslavije nije ni do danas promjenila neka nam posluži ovaj citat dr. Carole Hodge, stručnjaka za jugoistočnu Europu i predavača na više sveučilišta u Velikoj Britaniji. U svojoj knjizi "Velika Britanija i Balkan" on piše: "Nakon što je Slobodan Milošević napustio srpsku političku pozornicu... britanska se politika na Balkanu usredotočila na pripremanje Srbije za preuzimanje jedne od glavnih uloga u toj regiji. Prebacivanje američkih interesa na Srednji Istok, te zbrkanom i polovičnom politikom većine europskih institucija prema tome prostoru, stvoreno je vakuum koji je Velika Britanija, nastojeći i dalje u europskim i svjetskim razmjerima, "ulaziti u ring s momcima iz mnogo težih kategorija", vrlo spremno popunila. Moćna Srbija, koja je uživala pokroviteljstvo Velike Britanije i koja je o tome pokroviteljstvu ovisila, trebala je Britaniji poslužiti kao protuteža u borbi s nekim europskim "teškašima" sa sjevera europskog kontinenta, ali i kao neka vrsta dimne zavjese u mogućim budućim sukobima među europskim zemljama" (str.405.).

U ovome prikazu sam se ograničio na politiku Velike Britanije prema Jugoslaviji za vrijeme Drugoga svjetskog rata. Istu vjerolomnu politiku je Velika Britanija vodila tada i prema drugim državama jugoistočne Europe, osim prema Grčkoj, jer Grčku zbog političko-dinastijskih razloga ona nije htjela prepustiti komunistima.

U zaključku neka mi bude dopušteno citirati poznatog engleskog pisca Johna Boyntona Priestleyja koji je napisao o engleskom establishmentu ovo: "Engleski establishment i njegove obožavatelje rese samodopadna iluzija o samima sebi, licemjerje i vjerolomstvo, što je odavno poznato u vanjskome svijetu. Mi smo poznati zbor svojih pobožnjačkih izdaja". (Esej „What happened to Falstaff?“ u knjizi „Essays of five decades“, London 1969.).

ld Branimir LUKŠIĆ

HRVATSKA KULTURNA ZAKLADA
HKZ-HRVATSKO SLOVO d.o.o.

Hrvatske bratske zajednice 4
Tel.: 01/ 619 0112, faks: 01/ 619 0111
E-mail: hkz1@zg.htnet.hr

Utorak, 9. lipnja 2009., 19 sati

galerija Š

Otvorena je izložba
Zidovi sjećanja

MILANA PAVLOVIĆA

akademskog slikara

i možete je razgledati do 3. srpnja 2009. *

radnim danom od 8 do 16 sati ili za vrijeme kulturnih događanja

Utorak, 23. lipnja 2009.

Predstavljamo četiri humoristične knjige uz zajednički naslov

TKO JE IMUN NA HUMOR?

Umne kolumnе

HRVATSKO SLOVO

Franjo Martinović FRAM

Brzojavi i brzoglaši
iz cirkusa

KAVOPIJA
NA ODLASKU

JA SAM ROI

MAKSIMIRSKI KRALJ
SAM JA

Zlata Šimenc AURELIJA: *Umne kolumnе*

Franjo Martinović Fram: *Brzojavi i brzoglaši iz cirkusa*

Marijan Urli Rino: *Kavopija na odlasku*

Vladimir Biondić: *Ja sam ROI*

Sudjeluju: Mira Čurić, urednica u Hrvatskom slovu; Ivan Boždar i Vlado Šimenc, humoristi i recenzenti knjiga, te autori.

Veselimo se Vašemu dolasku!